

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **M. A. S.**, nar. dne x, bytem x, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 8. 2013, č.j. x,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou dne 18. 10. 2013 domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím byly zamítnuty jeho námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované označené jako č. II., ze dne 7. 6. 2013, č. j. x, (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Žalobce v prvé řadě konstatoval, že mu byl od data 27. 5. 2011 přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Prvoinstančním rozhodnutím mu byl invalidní důchod snížen na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 2.626,- Kč. V žalobních bodech žalobce uvedl, že posudek o invaliditě v námitkovém řízení není dostatečně odůvodněn, a to v souvislosti se závěrem o poklesu pracovní schopnosti, neuvádí ani jaké práce by žalobce mohl s ohledem na své postižení vykonávat. Pro užívání léků totiž žalobce není schopen vykonávat některé práce, které vyžadují vyšší stupeň soustředění, zmíněný stav nebyl odstraněn ani po operaci v Krajské nemocnici v Liberci dne 8. 4. 2013. Žalobce odkázal na vyjádření ošetřujícího lékaře, podle něhož se jeho zdravotní stav nezměnil a ani v budoucnu

se změna nedá očekávat. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud po doplnění dokazování znaleckým posudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve vyjádření k žalobě omezila na závěr, že v projednávané věci jde o dávku důchodového pojištění podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem, a proto je rozhodnutí závislé především na odborném lékařském posouzení. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud doplnil dokazování posudkem příslušné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudek PK MPSV“) ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“).

Krajský soud doplnil dokazování o posudek PK MPSV ze dne 21. 1. 2014.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaná rozhodnutím označeným jako č. I. ze dne 7. 6. 2013, č. j. 750 503 9993/429, přiznala žalobci od ledna 2012 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně ve výši 3.337,- Kč. Prvoinstančním rozhodnutím pak žalobci od ledna 2013 přiznala invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 2.690,- Kč. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí žalovaná odkázala na posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Mladá Boleslav (dále jen „OSSZ“) ze dne 11. 6. 2012, podle něhož je žalobce od 11. 6. 2012 invalidním pro invaliditu prvního stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost pouze o 35 %.

S tímto závěrem žalobce nesouhlasil a proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal námitky, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla. Napadené rozhodnutí žalovaná doručila žalobci dne 19. 8. 2013. Žalovaná v prvé řadě konstatovala, že pro Českou republiku nebyla v příloze VII. nařízení č. 883/2004 uznána žádná shoda s předpisy jiných členských států ve věci podmínek vztahujících se na stupeň invalidity ve smyslu čl. 46 odst. 3 nařízení č. 883/2004, a proto bylo posouzení zdravotního stavu pro účely stanovení stupně invalidity provedeno výhradně podle českých právních předpisů, tj. ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“). V řízení o námitkách byl znovu posouzen zdravotní stav žalobce a posudkový lékař Lékařské posudkové služby ČSSZ (dále jen „LPS ČSSZ“) dospěl ke shodnému závěru o míře poklesu pracovní schopnosti žalobce jako OSSZ. LPS ČSSZ hodnotila postižení žalobce podle kapitoly XIII., oddílu E, položky 1, písm. c) vyhlášky č. 359/2009 Sb., tj. celkem 35 % s tím, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti ve smyslu ustanovení § 3 a § 4 citované vyhlášky se nemění. Posudkový lékař LPS ČSSZ konstatoval, že u žalobce byla před ukončením podpůrčí doby posudkovým lékařem OSSZ uznána invalidita třetího stupně, následná posudková kontrola proběhla dne 11. 6. 2012, kdy bylo zjištěno, že invalidita třetího stupně byla uznána výhradně v souvislosti s operací provedenou v roce 2011 a prakticky se jednalo o posudkové nadhodnocení. Rovněž podle posudku LPS ČSSZ nedosahovala tíže postižení žalobce v perioperačním období těžkého stupně, nejednalo se o velkou operaci a nebyla zjištěna klinická změna v neurologickém obraze. Žalobcem zmiňované obtíže byly v rámci možností stabilizovány (alespoň při užívání léku Hydromorfon 8 mg denně žalobce udával zmírnění bolestí, a proto mu byla medikace ponechána). Podle posudku LPS ČSSZ byl žalobce schopen výkonu profese s možností vyhovět neschopnosti strnulé polohy a režimových opatření v práci lehčího fyzického charakteru bez jednostranného přetěžování.

Krajský soud v Praze po zjištění, že rozhodnutí napadené žalobou je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. s. ř. s., neboť žalobce podal žalobu po vyčerpání řádného opravného prostředku před správním orgánem a žaloba byla podána v otevřené lhůtě podle

§ 72 odst. 1 s. ř. s., tj. před uplynutím dvou měsíců od oznámení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 zákona o důchodovém pojištění, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31 zákona o důchodovém pojištění, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo invalidním následkem pracovního úrazu.

Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

Podle § 26 zákona o důchodovém pojištění se za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pro účely tohoto zákona považuje zdravotní stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významné pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než jeden rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než jeden rok.

Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně (§ 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění).

Pracovní schopností se podle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Při určování poklesu pracovní schopnosti se podle § 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, a v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

Za zdravotní postižení se podle § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.

Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů rozhoduje Česká správa sociálního zabezpečení o dávkách důchodového pojištění, pokud není v tomto zákoně stanoveno, že o nich rozhoduje jiný orgán sociálního zabezpečení, a zařizuje výplaty těchto dávek.

Řízení o změně poskytování nebo výše již přiznané dávky důchodového pojištění se podle § 81 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zahajuje na základě písemné žádosti nebo z moci úřední orgánem, který je příslušný k rozhodnutí o této změně, není-li stanoveno jinak.

Proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (§ 3 odst. 3 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb.) ve věcech důchodového pojištění lze podle § 88 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. jako řádný opravný prostředek podat písemné námitky do třiceti dnů ode dne jeho oznámení účastníku řízení.

Ministerstvo práce a sociálních věcí podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.

Žalobními body žalobce brojí především proti výsledku posouzení svého zdravotního stavu žalovanou. Vytýká jí, že posudek o invaliditě v námitkovém řízení není dostatečně odůvodněn, konkrétně v souvislosti se závěrem o poklesu pracovní schopnosti (tj. postrádá doporučení, jaké práce by mohl s ohledem na své postižení vykonávat). Podle žalobce se jeho zdravotní stav nezměnil (ani do budoucna nelze změnu očekávat), což dovozuje z vyjádření ošetřujícího lékaře.

Z posudku PK MPSV ze dne 21. 1. 2014 soud zjistil, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí chronický bolestivý syndrom bederní páteře po opakovaných mikrochirurgických operacích, s těžkou poruchou dynamiky dolní hrudní a bederní páteře, bez omezení funkce dolních končetin, s normálně vybavenými reflexy, bez oslabení svalové síly (bez paréz či svalových atrofií), bez citlivosti a cílení pohybů, kdy stoj a chůze jsou v normě a chronické bolesti bederní páteře jsou střídavé intenzity, intermitentně s pálivými bolestmi do pravé dolní končetiny v průběhu nervu S1, což odpovídá podle posudkových kritérií středně těžkému funkčnímu postižení. Míra poklesu pracovní schopnosti žalobce byla stanovena podle kapitoly XIII., oddílu E, položky 1, písm. c) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb. v horním procentním rozpětí (s přihlédnutím k vykonávané profesi, k níž byl žalobce posuzován – elektromechanik, dělník a kuchař), tj. ve výši 40 %. Podle posudku PK MPSV by žalobce neměl být vystaven větší fyzické a statické zátěži bez možnosti střídání poloh a neměl by pracovat v chladu a vlhku. Je schopen využít dosavadní vzdělání a pracovní zkušenosti, je schopen rekvalifikace nebo zaučení v pro něj vhodném oboru. Při tom posouzení vhodnosti konkrétního pracovního zařazení je výhradně v kompetenci závodního lékaře, který je obeznámen s pracovními podmínkami na konkrétním pracovišti.

Posouzení míry poklesu pracovní schopnosti a stanovení dne vzniku invalidity je otázkou odbornou, medicínskou (důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem), a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení

soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny posoudit pokles pracovní schopnosti a zaujmout posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a č. 582/1991 Sb.) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. 6 Ads 11/2013).

Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítal, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, sp. zn. 9 Ads 253/2014).

Správní soud tedy sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně ověřuje pouze to, zda je posudek příslušné posudkové komise úplný a přesvědčivý. Je nezbytné, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží [§ 2 odst. 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity)]. Jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se tu nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle rozhodujícího zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se přitom považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti tedy komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky o posuzování invalidity. Zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy k uvedené vyhlášce a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, sp. zn. 9 Ads 205/2014).

Žalobce nenamítal nesprávnost složení PK MPSV (§ 16b odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb.) a taková vada se nepodává ani z obsahu spisu. Soud proto přistoupil k posouzení úplnosti

a přesvědčivosti posudku PK MPSV ze dne 21. 1. 2014. Posudková komise dospěla ve výsledku ke shodnému závěru jako posudkoví lékaři OSSZ a LPS ČSSZ. Rovněž podle posudku PK MPSV ze dne 21. 1. 2014 je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce chronický bolestivý syndrom bederní páteře po opakovaných mikrochirurgických operacích, s těžkou poruchou dynamiky dolní hrudní a bederní páteře.

Z posudku PK MPSV ze dne 21. 1. 2014 je zřejmé, že zdravotní stav žalobce byl posouzen na základě spisové dokumentace OSSZ, soudního spisu, zdravotní dokumentace praktického lékaře MUDr. F. N. a s přihlédnutím k vyšetření provedeném při jednání odbornou neuroložkou MUDr. Ž.

Přestože se posudek PK MPSV ze dne 21. 1. 2014 vypořádal i s námitkami žalobce ohledně posouzení jeho zdravotního stavu, soud provedl k odstranění pochybností, jež se podávaly zejména z nově doložené propouštěcí zprávy Oblastní nemocnice Mladá Boleslav, a. s., neurologického oddělení, ze dne 2. 4. 2014, důkaz též srovnávacím posudkem PK MPSV, detašovaného pracoviště v Hradci Králové ze dne 6. 6. 2014 (dále jen „posudek PK MPSV ze dne 6. 6. 2014“).

Z tohoto posudku soud zjistil, že výsledek posouzení je shodný s posudkovými závěry jak PK MPSV ze dne 21. 1. 2014, tak i s posudkovými závěry posudkových lékařů OSSZ a LPS ČSSZ. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce byl označen chronický bolestivý syndrom bederní páteře po opakovaných neurochirurgických operacích výhřezu ploténky L4/5 (3. 2. 2011 a 8. 4. 2013) s přetrvávající těžkou poruchou dynamiky dolní hrudní a bederní páteře bez omezení funkce dolních končetin, což odpovídá postižení uvedenému v kapitole XIII., oddílu E, položce 1, písm. c) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb. Přičemž PK MPSV hodnotila postižení žalobce rovněž horním rozpětím, tj. 40 % vzhledem k dělnické profesi, kterou vykonává. Nově předložené (neurologické) lékařské nálezy z roku 2014 vzala na vědomí, ale v posudku je nezohlednila. V první řadě s ohledem na skutečnost, že předmětem soudního přezkumu je napadené rozhodnutí žalované ze dne 14. 8. 2013. PK MPSV v posudku ze dne 6. 6. 2014 rovněž dodala, že v lékařských zprávách uváděné kaudální tlakové bloky byly prováděny již v roce 2012 (bez většího efektu) a rovněž příslušící neuroložka MUDr. N. tuto metodu nepokládala za přínosnou.

Žalobce je schopen vykonávat výdělečnou činnost s podstatně menšími nároky na tělesné schopnosti v podstatně menším rozsahu a intenzitě. Je schopen rekvalifikace na lehkou fyzickou práci bez statické zátěže páteře, bez zvedání těžkých břemen, neměl by pracovat ve vlhku a chladu. Profesi dělníka ve skladu s nutností zvedání a přenášení těžkých břemen a profesi kuchaře by neměl vykonávat.

Oba posudky PK MPSV ze dne 21. 1. 2014 a ze dne 6. 6. 2014 se tedy ve svých závěrech ztotožnily se závěry posudkových lékařů OSSZ a LPS ČSSZ, na jejichž základě žalovaná rozhodla. Oba posudky se vypořádaly s námitkami žalobce. Vysvětlily též, v jakém rozsahu a za jakých podmínek je zachována pracovní schopnost žalobce, což odpovídá i stanovenému stupni invalidity žalobce. Závěr žalované o stupni invalidity žalobce tedy odpovídá zjištěné procentní míře poklesu jeho pracovní schopnosti.

Se zřetelem k tomu, že se žalobci nepodařilo žalobními body zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo, a soud nezjistil ani jiné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, nezbylo než podanou žalobu postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalované, které by jinak jako úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení, jejichž náhradu by mohla žádat, nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16. července 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová